

αυτήν τὴν χεῖρά της γυμνήν, ἄνευ χειροκτίου.
 "Όταν βεβαίως δὲν θὰ μὲ πλησιάζῃ ὅπως τόρα
 διὰ νὰ μοῦ εἰπῇ ὅ,τι φθάσῃ καὶ ἐν τυπικῇ ἐπι-
 σκέψει θὰ ζυγίξῃ κάθε της λέξιν, δέκα βήματα
 μακρὰν, εὐθυτενῆς καὶ προσεκτικῆς, μὲ τὰ στή-
 θη της περισφιγγόμενα ὑπὸ τοῦ κορσὲ καὶ ὄλον
 της τὸ σῶμα καὶ τὸ πνεῦμα ὑπὸ τῆς αἰδοῦς.

"Όταν ἀντὶ ἐνὸς μόνου παιδικοῦ σου φίλου θὰ
 σὲ περικυκλοῦν χίλιοι γελοῖοι, δι' οὓς ἐν ἀπλοῦν
 μειδίαμα θάποτελῃ τὴν εὐτυχίαν ἡμερῶν, διότι
 ἀναμφιβόλως τότε δὲν θὰ τὰ σκορπῆς τυχαίως,
 φιλάργυρος. "Όταν θὰ προσπαθῆς πῶς νὰ φανῆς
 ὅσο τὸ δυνατὸν μεμελετημένη διὰ νὰ παραστή-
 σης κατὰ τὰς ἀπαιτήσεις τοῦ συρμοῦ τὸ πρόσω-
 πον γυναικός. . . Φύγε ἀπ' ἐμπρὸς μου!

MM

ΕΠΙΣΤΟΛΗ

Φαρμάκ' εἶνε τ' ἀγέλι μου καὶ μαῦρ' εἶν' ἡ καρδιά μου
 Ἀπ' τὸν καιρὸ ποῦ σ' ἔχασα, μονάκριβ' ἔρωτά μου.
 Τοῦ κάκου τόσαις τῆς ζωῆς χαρῆς καὶ τρικυμίαις
 Τῆς νύσσης τὰ δνεῖρατα, τοῦ κόσμου ἡ ἰστορία,
 Τριγύρω μ' ἀνυπόμονα πετοῦν καὶ θορυβοῦνε
 Καὶ τὴ στολὴ τοῦ τραγουδοῦ γυροῦν νὰ ντυθοῦνε.
 Τ' ἀφίνω κι' ἀπελπίζονται, καὶ φεύγουν πεισιμωμένα,
 Παιδιὰ ποῦ τὰ παράτησεν ἡ μάννα γυμνωμένα.
 Μὰ ὅταν σὲ στοχάζομαι, — Κατάλευκα λουλούδια
 Χθὲς 'ς ἄγριο βᾶτο ἔθλεπα γεμάτον ἀπ' ἀγκάθια —
 Γιὰ σένα ἔχω μοναχὰ παρηνικά τραγουδία
 Ὡς τῆς ἐρημιᾶς τὰ βᾶσανα, 'ς τῆς ζενθηϊᾶς τὰ πάθια.

Νᾶξερес. . . κάθε δειλινὸ, τὴν ὥρα ποῦ θὰ σβύσῃ
 Ὁ ἥλιος μέσ' τὴ θάλασσα, 'ς τὸ βράχο ἀνεβαίνω
 Καὶ κάμπο, θάλασσα, οὐρανὸ, βουνά, χωριά, τὴ φύσι
 Τοῦ Μάι τὴ γροστρίτικη κυττάζω, καὶ προσμένω.
 Ἀλλὰ τοῦ κάμπου ἡ ἐμορφία μου λένε μ' ἕνα στόμα
 Πῶς λείπ' ἡ ἐμορφάδα σου, ἀγάπη μου, ἀκόμα.
 Καὶ τὸ γλυκάνισο, σπαρτὸ 'ς τ' ἄλων' ἀράδα, ἀράδα,
 Ἡ πρὸ χλωρῆ καὶ πρόσχαρῃ ἀπ' ὄλαις πρασινάδα,
 Κ' ἐκεῖ τὰ στάχια τὰ ξανθὰ ποῦ ὄλο τὰ πειράζει
 Τ' ἀέρι ἐρωτικώτατο κι' εἶνε γεμάτα νάζι,
 Κι' ἡ παπαρούνας, ὡσάν νῆαις τρελλαῖς καὶ ξαναμμέναις
 Μέσ' τὰ ἀνθισμένα κλίμακα, μητέρας προκομμέναις,
 Καὶ ἡ ἐλιξις ἡ ταπεινάς, μὰ πλουσιαῖς περίσσια,
 Κι' ἡ λιγερὰς καθόγρηαις, τὰ μαῦρα κυπαρισχιά,
 Καὶ τὸ βουνὸ μὲ τὰς ὕψηλαῖς χιονόστρωταις κορφαῖς του,
 Κι' ὁ βράχος μὲ τὰ σχίνα του καὶ τὰς ἀλιφασχιαῖς του
 Κι' ἡ ἴλοκαφὴ χωριάτισσα, καὶ τὸ λευκὸ κοπάδι,
 Καὶ τὸ χωρὶ τὸ ἡμερο, καὶ τ' ἄγριο λαγκάδι,
 Ὅλαις αὐταῖς ἡ ἐμορφίαίς μου λένε μ' ἕνα στόμα
 Πῶς λείπ' ἡ ἐμορφάδα σου, ἀγάπη μου, ἀκόμα.
 Γιὰ νὰ μοῦ δώσουνε σωστὴ τοῦ Μάι τὴν εἰκόνα.
 Τώρα δὲ φτάνουν ἀπὸ μὲ νὰ διώξουν τὸ χειμῶνα.

"Όταν ῥημαζῇ ὁ χωρισμὸς τὴν ἄτυχη καρδιά μας
 Κι' ἡ πρασινωτέρα ἄνοιξις εἶν' ἐρημιὰ μπροστὰ μας.
 Τὸ κρυσταλλένιο τὸ νερὸ ἀπ' τοῦ βουνοῦ τὴ ράχ:
 Μέσ' σὲ ποτῆρι ἀκάθαρτο θωριὰ θολὴ θε νᾶχη.

Ὡς τὴν θάλασσα τὸ μάτι μου μονάχα ὅταν γυρίσῃ,
 Βρίσκει μεθὺς ἠδονικὸ, παράξενο μεθῦσι.
 Ἡ θάλασσα ποῦ 'ς τὸν κρυφὸ καὶ φοβερὸ της ὄγκο
 Φωλιάζει κάθε κεραυνός, καὶ κάθε ἀρμονία,
 Ἀπ' τοῦ φιλοῦ τὴ στεναξιά ὡς τοῦ θεριοῦ τὸ βόγγο,
 Μοῦ δίνει μὲ τὴν ὄψι της γλυκὰ παρηγορία
 Κι' ἐλπίζα μὲ τὸ κῦμα της ποῦ 'ς τ' ἀπροχιάλι σβύνει.
 Ἀνώτερη κι' ἀπὸ τὴ γῆ κι' ἀπ' τὸν αἰθέρα ἐκείνη,
 Γιατί κι' οἱ δυὸ μὲ ὄλα τους τὴν ἔχουνε μοιράνει,
 Κάνει γὰ μὲνα θαύματα ποῦ ὁ Θεὸς δὲν κάνει

"Όταν 'ς αὐτὴ τὴ θάλασσα ποῦ τόσω μὲ μεθάει
 Ὁ ἥλιος κάθε δειλινὸ νὰ πέσῃ ἀργονικιά,
 Θαρρῶ πῶς πάει, ἀγάπη μου, ὁ ἥλιος νὰ σὲ φέρῃ
 Καὶ ροδ' ἀφίνει ἴπισω του, 'σὰ νὰ μοῦ λέῃ: καρτέρει.
 Καὶ νά! κι' ἀπὸ τὸ σύννεφο ἐκεῖνο ποῦ προβάλλει
 Ὡσάν κανέναν ἄγγελο νὰ κρύβῃ χρυσομάλη,
 Κι' ἀπ' τ' ἄλλο ποῦ 'σὰ μενεξὲς θεόρατος πετιέται,
 Κι' ἀπ' τὸν ἄφρο ποῦ 'ς τὴν κορφή τοῦ κύματος γεννιέται,
 Καὶ μέσ' ἀπ' τὸ ἀπέραντο τῶν ρόδων περιβόλι,
 Ἀπ' ὅλη αὐτὴ τὴ θάλασσα κι' ἀπὸ τὴ δύσι ὄλη,
 Τὸ κάθε ροδοσύννεφο, τὸ κάθε κρινοκύμα
 Ἐσένα ξεσκεπάζει.

Πότ' ἐνὸς γλάρου ἔχεις φτερά, πότε νεράϊδα βῆμα,
 Τώρα θεὰς μυστήριου, τόρα παιδοῦλας νάζι.
 Μ' ἀπλώνει τὰ χεράκια σου, μοῦ γνεύεις, μὲ κυττάξεις,
 Μ' εὐφραίνεις μὲ χαμόγελο, μὲ δάκρυο μὲ σπαράξεις,
 Καὶ πότε κρᾶξεις «ἔρχομαι», καὶ πότε κρᾶξεις «ἔλα...»
 Ἄ! τί γεννᾷ τοῦ χωρισμοῦ, τῆς μοναξιάς ἡ τρέλλα!

Εἰς τῆς αὐγῆς τὸν οὐρανὸ ἐν ἄστρο καμαρώνω
 Ποῦ μόνο λαμπυρίζει.
 Καὶ τοῦ δικοῦ μας ἔρωτος τὸν οὐρανὸ στολίζει
 Ἐνα φιλάκι μόνο.

Σὰν τῶν καρδιῶν μας τὴν αὐγῆ, 'σάν τῆς αὐγῆς τὰ κάλλη
 Ἐνα μονάχα ὄνειρο κι' ὁ ὕπνος μου προβάλλει: :
 Ὡς τὴν ἀγκαλιά μου ὀδηγεῖ κάθε νυχιά ἐσένα,
 Κι' ἀτέλειωτο, ἀπαράλλαχτο, πληθθαίνει ὀλοένα
 Τὸ πρῶτο καὶ τὸ ὕστερο φιλάκι μας ἐκεῖνο,
 Ἀπὸ καὶμὸ καὶ παρηνεῖα χρυσῆς στιγμούλας κρίνω.
 Κι' ὅταν ξυπνῶ, κι' οἱ τέσσαρες τῆς κάμαρᾶς μου τοῖχοι
 Μοῦ δείχνουν ὀλοφάνερα τῆς νύσσης μου τὴν τύχη,
 Ἄχ! ὄλα εἶνε ὄνειρα, στοχάζομαι, ἔδω χάμου,
 Κι' ἕνα δὲν εἶνε ὄνειρο μονάχα: ἡ ἐρημιὰ μου.

Μάιος 188 . . .

Κ. ΠΑΛΑΜΑΣ

ΔΑΝΕΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Εἰς τῶν ὑπουργῶν μας ἠνωχλεῖτο συχνότατα
 ἀπὸ τινα λίαν ἀπαιτητικὸν θεσιθήραν. Ὁ θυρω-
 ρός του, ἂν καὶ ἔλαβε διαταγὴν νὰ τὸν ἀπο-
 διώκῃ εὐσχήμως ἐπὶ διαφόροις προφάσεσι, τὸν
 ἄφινε πάντοτε ἐκ καλοσύνης νὰ εἰσέρχηται εἰς
 τὸ γραφεῖον τοῦ ὑπουργοῦ, ὅπερ ἔφερε τοῦτον εἰς
 ἀπελπισίαν.

— Νικόλα, λέγει πρὸς αὐτὸν ὁ ὑπουργός, γιατί
 ἀφίνεις αὐτὸν τὸν ἄνθρωπον νὰ ἐμβαίνει εἰς τὸ
 γραφεῖόν μου, ὅφου τόσαις φοραῖς σοῦ εἶπα νὰ
 τὸν διώχῃς; Ἐεῦρεις τί ζητεῖ;

— Εἶνε πτωχός ὁ καυμένος, κύριε ὑπουργέ,
 καὶ ζητεῖ θαρρῶ καμμίαν θέσιν.

— Θεσιν, μάλιστα, ἀλλὰ ζεῦρεις τί θέσιν;

— Ὅχι, κύριε ὑπουργέ!

— Νὰ σοῦ τὸ εἰπῶ λοιπὸν ἐγώ ὁ ἄνθρωπος
 αὐτός ζητεῖ νὰ πάρῃ τὴν ἰδικὴν σου θέσιν!

Ἐκτοτε ὁ ὑπουργός δὲν ἠνωχλήθη πλέον ἀπὸ
 τὸν θεσιθήραν.

* *

Ἡ ῥωμαντικὴ δεσποινὶς Μαρία εὐρισκομένη
 εἰς τὴν ἐξοχὴν εἶχεν ἐξ ἀπροσεξιάς πέσει εἰς δε-
 ξαμενὴν, καθ' ὃν χρόνον βεβουθισμένη εἰς τὴν
 ἀνάγνωσιν μυθιστορηματος παρηκολούθει τὰς
 φανταστικὰς περιπετείας ἠρώος τινος τοῦ Δουμᾶ.
 Ἡ ἀκούσιος ψυχρολουσία τὴν ἔκαμε νὰ χάσῃ τὰς

αισθήσεις, ὅτε δὲ μετὰ ἡμίσειαν ὥραν συνῆλθεν ἐκεῖτο ἐπὶ τῆς κλίνης τῆς.

— Πού εἶνε ὁ σωτὴρ μου; ἦσαν αἱ πρῶται αὐτῆς λέξεις: Κανένα ἄλλον παρ' αὐτὸν δὲν θὰ δεχθῶ νὰ πάρω σύζυγον!

— Ἦσυχασε, παιδί μου, ἀπαντᾷ ὁ πατήρ, ὁ σωτὴρ σου εἶνε ὁ Ἀζῶρ, ὁ σκύλος μας.

Μᾶς διηγοῦνται τὸ ἐξῆς κατόρθωμα ἐνὸς κλέπτου:

Οὗτος εἶχεν εἰσδύσει εἰς τινὰ οἰκίαν, ἐξ ἧς ἀρπάσας προχείρως δύο χύτρας κατέβαινε σπεύδων ἵνα φύγη, ὅτε εἰς τὴν κλίμακα συναντᾷ τὸν κύριον τῆς οἰκίας ἀναβαίνοντα.

— Πρόσεξε μὴ μουτζουρωθῆς! φωνάζει ὁ κλέπτης.

Ὁ νοικοκύρης εἰς τὴν φωνὴν ταύτην συσπειροῦται πρὸς τὸν τοῖχον, καὶ ἀφίνει ἐλεύθερον τὸν λωποδύτην νὰ ἀναχωρήσῃ.

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

Ὁ μὴ ἀκριβῆς ἄνθρωπος ταράττει συνήθως τὴν ἡσυχίαν καὶ τὴν εὐθυμίαν τῶν ἄλλων φέρει τοὺς ἔχοντας μετ' αὐτοῦ σχέσεις εἰς ἀδιάκοπον ταραχὴν καὶ ἐρεθισμόν, διότι συστηματικῶς καθυστερεῖ τακτικὸς μόνον εἰς τὴν ἀταξίαν, ἔρχεται εἰς συνέντευξιν μετὰ τὴν ὀρισμένην ὥραν, εἰς τὸν σιδηροδρομικὸν σταθμὸν μετὰ τὴν ἀναχώρησιν, εἰς τὸ ταχυδρομεῖον ἀφοῦ κλεισθῆ: συγγέει διὰ τῆς διαγωγῆς του ὅσας ἀναλαμβάνει ὑποθέσεις καὶ φέρει εἰς ἀπελπισίαν ὅσους κατ' ἀτυχίαν ἔχουσι τι μετ' αὐτοῦ κοινόν.

Ὅσοι ἀποτυγχάνουσιν εἰς τὰς ἐπιχειρήσεις παριστῶνται συνήθως ὡς θύματα τῆς τοῦ κόσμου κακίας, καὶ ἄνευ δισταγμοῦ αἰτιῶνται τὴν ἄνθρωπότητα καὶ οὐχὶ ἑαυτοὺς διὰ τὴν ἀποτυχίαν. Ἄλλ' ὑπάρχει βωσικὴ τις παροιμία λέγουσα: «Ὁ οἶκος τῆς ἀτυχίας ἐγγίζει τὸν τῆς μαυρίας»· πράγματι δὲ οἱ αἰωνίως δυσχεροῦμενοι ἄνθρωποι ὑποφέρουσι συνήθως μόνον τὰς συνεπείας τῆς ἰδίας ἀδιαφορίας, ἀμελείας, νωθρότητος καὶ ἀταξίας.

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

Οἱ κάτοικοι τοῦ Μαλαθάρ ἐν Ἰνδίας τοσοῦτον τρέμουσι τὸν ὄφιν *kobrar*, ὥστε πρὸς ἐξιλέωσιν φέρουσιν αὐτῷ γάλα εἰς τὰ δάση ἰκετεύοντες νὰ μὴ δῆξῃ κανένα. Ἐὰν ποτε τοιοῦτός τις ὄφιν διεισδύσῃ εἰς τὸν οἶκον Μαλαθαρίου, ὡς συμβαίνει πολλάκις, ὁ οἰκοδεσπότης ἀρχίζει νὰ τὸν παρακαλῆ νὰ ἐξέλθῃ μὴ ἐπιτυγχάνων δὲ τούτου, προβάλλει αὐτῷ τροφήν, καὶ ἂν καὶ οὕτω τὸ ἔρπετόν δὲν θελήσῃ νὰ ἀκολουθήσῃ αὐτῷ, τότε

προσκαλεῖ τὸν ἱερέα ἵνα ἐξορκίσῃ τὸν ὄφιν. Νὰ τὸν φονεύσῃ οὐδέποτε τολμᾷ.

Ὁ γινώσκων πόσον δαπανηρὰ εἶνε ἡ ναυπηγησις τῶν πολεμικῶν σκαφῶν τῶν καθ' ἡμᾶς χρόνων ἐκπλήττεται μανθάνων ὅτι αἱ τρεῖς νῆες, δι' ὧν ὁ Κολόμβος ἀνεκάλυψε τὴν Ἀμερικὴν, ἀπῆτησαν ἐν συνόλῳ δαπάνην 1500 φλωρινίων, ἦτοι τρισχιλίων φράγκων περίπου! Ἡ Ἀγία Μαρία εἶχε χωρητικότητα 70 τόννων καὶ ἀξίαν 560 φλωρινίων, ἡ Πίντα χωρητικότητα 60 τόννων καὶ ἀξίαν 500 φλωρινίων, ἡ δὲ Νίνα χωρητικότητα 50 τόννων καὶ ἀξίαν 440 φλωρινίων. Τὰ πέντε σκάφη, δι' ὧν ὁ Μαγγελάνος ἐπεχείρησε τὸν πρῶτον περίπλου τῆς γῆς, εἶχον ἀπαιτήσῃ ἐν συνόλῳ δαπάνην 4,387 φλωρινίων. Ἐνῶ ἡ ναυαρχίς τοῦ Κολόμβου ἤξιζε μόνον 560 φλωρίνια, τὸ ἰταλικὸν θωρηκτὸν Ἴταλία ἀπῆτησε δαπάνην 11,000,000 φλωρινίων· ἡ δ' ἑβδομήκοντα τόννων χωρητικότητας ἔχουσα ναῦς ἦτον ἀληθὲς κέλυφος καρούου ἐν συγκρίσει πρὸς τοὺς 27,384 τόννους τοῦ Μεγάλου Ἀνατολικοῦ. Τὸ πλήρωμα τῶν σκαφῶν τοῦ Κολόμβου ἦτο σχετικῶς πολυάριθμον, διότι ἀνήρχετο εἰς 120 ἄνδρας, ἐνῶ σήμερον ἐπὶ 30 τόννων ἀναλογεῖ εἰς ἄνθρ. Ἐν ἄλλαις λέξεσιν ἀπὸ τῆς ἀνακαλύψεως τῆς Ἀμερικῆς τὰ μὲν πληρώματα ἠλαττώθησαν εἰς τὸ εἰκοστόν, ἀλλ' αἱ δαπάναι ἐγένοντο ἐξηκονταπλάσιαι, τὸ δὲ μέγεθος τῶν σκαφῶν εἶνε τετρακοσιαπλάσιον.

Κατανάλωσις καπνοῦ ἐν Γαλλίᾳ.— Ἐπίσημος στατιστικὴ ὑπολογίζει τὴν κατὰ τὸ ἔτος 1883 κατανάλωσιν καπνοῦ ἐν Γαλλίᾳ εἰς 35,621,834 χιλιόγραμμα, ὧν ἡ ἀξία ἀνέρχεται εἰς 371,217,489 φράγκα. Ἐπομένως ἀναλογεῖται ἐκ τοῦ ποσοῦ τούτου κατὰ μέσον ὄρον εἰς ἕκαστον κάτοικον 945 γραμμάρια (περὶ τὰ 300 δράμα) καπνοῦ, ἀξίας περίπου φρ. 9,70 κατ' ἔτος.

Σπάνιον παράδειγμα καρτεροφυχίας ἀνέγραψαν τελευταῖον αἱ ἐνταῦθα ἐφημερίδες. Ἐν Σπάορτῃ νέος τις ἐτραυματίσθη εἰς ἀμφοτέρας τὰς κνήμας, μικρὸν κάτω τοῦ γόνατος ὑπὸ δύο σφαιρῶν στρατιωτικοῦ ὄπλου. Ἐλλείψει ἰατρικῆς περιποιήσεως ὁ εἰς ποῦς ἔπαθεν ἐκ γαγγραίνης, ὁ δὲ πάσχων βλέπων ἐκ τούτου κινδυνεύουσαν τὴν ζωὴν του προσεκάλεσε τὸν ἀδελφόν του, ἀπλοῦν ποιμένα, ἵνα τοῦ ἀποκόψῃ τὸν ἐκ γαγγραίνης παθόντα πόδα, ἄνευ δὲ τῶν ἀναγκαίων χειρουργικῶν ἐργαλείων, ἄνευ τῶν συνήθων ἀντισηπτικῶν μέσων, ἐκείνος ἀνέλαβε τὴν τολμηρὰν ἐγχείρησιν δι' ὑλοτομικοῦ πρίονος, ὃν ἐδανείσθη, καὶ ὁ πάσχων μετὰ σπανίου ψυχικοῦ σθένους ὑπέστη τὴν ἀποκοπὴν τοῦ ποδός του, ἐξ οὗ ταχέως θεραπευθεὶς ἀφίκετο ἡδῆ, κατὰ τὴν *Στοάν*, ἐνταῦθα, ὅπως ἀναπληρώσῃ τὸ ἀποκοπὴν μέλος διὰ τεχνητοῦ.